

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 63/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Davalom, PhD., LL.M., Gercenova 35, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 36 ods. 1 písm. b) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práv podľa čl. 14 ods. 2 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžk 32/2018 z 18. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci

namietaneho porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 36 ods. 1 písm. b) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 14 ods. 2 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžk 32/2018 z 18. októbra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 38 z 26. januára 2009 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, keď ako zástupca riaditeľa a súčasne riaditeľ Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I vykonával 10. decembra 2008 štátnu službu pod vplyvom alkoholu.

3. Napadnutým rozsudkom bola zamietnutá kasačná sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 87/2015-62 zo 14. marca 2018, ktorým krajský súd zamietol správnu žalobu sťažovateľa.

4. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že v jeho prípade neboli naplnené podmienky podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov na jeho prepustenie zo služobného pomeru: (1) porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, a to, že (2) ponechanie príslušníka v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Sťažovateľ sa domnieva, že jeho ponechanie v služobnom pomere by nebolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Automatické naplnenie tejto podmienky v prípade akéhokoľvek požitia alkoholu bez zohľadnenia ďalších okolností prípadu je prejavom svojvôle krajského súdu a najvyššieho súdu. U sťažovateľa bolo potrebné zohľadniť aj jeho 32-ročný bezproblémový výkon štátnej služby, a aj to, že v daný deň nevykonával žiadnu tzv. ohrozovaciu činnosť smerujúcu proti životu, zdraviu alebo majetku iných osôb. Taktiež nebolo v prípade sťažovateľa zohľadnené nesúhlasné stanovisko odborového orgánu.

5. Sťažovateľ tvrdí, že pri absencii definície pojmu „porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom“ je správne orgánu síce ponechaný priestor na voľnú úvahu, avšak tento nie je neobmedzený. Takzvaná nulová tolerancia alkoholu nevyplýva zo žiadneho zákona, ale iba z rozkazov ministra vnútra Slovenskej republiky č. 6/1997 a č. 64/2003.

6. Napokon sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namieta, že v dôsledku prepustenia mu nebolo vyplatené odchodné za roky služby, čo možno považovať za diskrimináciu na základe veku v porovnaní s inými príslušníkmi Policajného zboru, ktorým nevznikol nárok na odchodné a na základe jeho postavenia ako príslušníka Policajného zboru v porovnaní s inými osobami, ktoré nie sú príslušníkmi Policajného zboru.

7. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný nálezom takto rozhodol:

„I. Základné práva [REDAKOVANÉ], podľa čl. 12 ods. 2, čl. 36 ods. 1 písm. b), čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 14 ods. 2 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžk/32/2018 z 18. októbra 2019 porušené boli.

II. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžk/32/2018 z 18. októbra 2019 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný [REDAKOVANÉ] uhradiť trovy...“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným

právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

14. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

15. Podľa čl. 36 ods. 1 písm. b) ústavy zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

18. Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

19. Podľa čl. 14 ods. 2 paktu každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, pokiaľ nie je zákonným postupom preukázaná jeho vina.

20. Podľa čl. 26 paktu všetci sú si pred zákonom rovní a majú právo na rovnakú ochranu zákona bez akejkoľvek diskriminácie. Zákon zakáže akúkoľvek diskrimináciu

a zaručí všetkým osobám rovnakú a účinnú ochranu proti diskriminácii z akýchkoľvek dôvodov, napr. podľa rasy, farby, pohlavia, jazyka, náboženstva, politického alebo iného presvedčenia, národnostného alebo sociálneho pôvodu, majetku a rodu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

21. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku pri vymedzení porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom prekročil jemu danú hranicu voľnej úvahy, keď tzv. nulová tolerancia alkoholu nevyplýva zo žiadneho zákona. Napadnutý rozsudok zároveň nedáva odpoveď na otázku, prečo by ponechanie sťažovateľa v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

22. Sťažovateľ tiež namieta, že došlo k jeho diskriminácii, keď mu v dôsledku prepustenia zo služobného pomeru nebolo vyplatené odchodné za roky služby, čo možno považovať za diskrimináciu na základe veku v porovnaní s inými príslušníkmi Policajného zboru, ktorým nevznikol nárok na odchodné a na základe jeho postavenia ako príslušníka Policajného zboru v porovnaní s inými osobami, ktoré nie sú príslušníkmi Policajného zboru.

23. Ústavný súd v nadväznosti na sťažovateľom uplatnené námietky pripomína, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštalácie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

24. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

25. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (porov. IV. ÚS 127/2012, IV. ÚS 39/2018).

26. Ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý v relevantnej časti odôvodnenia uviedol: *«33. Služobný pomer príslušníka PZ je inštitútom verejného práva. Právna povaha služobného pomeru príslušníka PZ vyplýva z osobitnej povahy zamestnávateľa policajta, ktorým je štát ako primárny nositeľ verejnej moci. Príslušník PZ sa prostredníctvom svojho zamestnávateľa priamo zúčastní na výkone verejnej moci, preto má štát výsostné oprávnenie jednostrannými aktmi tieto vzťahy zakladať, meniť alebo rušiť. Požadované vlastnosti (čestnosť, statočnosť, disciplína a pripravenosť vynaložiť svoje sily na ochranu verejného poriadku a majetku občanov) sú základnými predpokladmi výkonu služby v PZ. Každý príslušník PZ, ktorý tieto vlastnosti nemá a prejavuje sa v rozpore s nimi, hrubo poškodzuje dôveryhodnosť PZ. Na činnosť príslušníka PZ sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej. Hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti a s tým spojené vyššie nároky na činnosť príslušníkov PZ. Zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie*

sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, ako má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce, resp. iné právne predpisy. Preto treba považovať za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení prísnejších ako iné zákony (napr. Zákonník práce).

34. „Zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany než je to u zamestnancov v pracovnom pomere a kladie na nich vyššie nároky a požiadavky na čestnosť a rešpektovanie zákona “ (judikát Najvyššieho súdu SR - R 40/2015).

35. Zákon č. 73/1998 Z. z. neobsahuje legálnu definíciu konania - porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Z uvedeného vyplýva, že na kvalifikovanie a posúdenie takého konania ponecháva zákonodarca pomerne širokú voľnú úvahu. Táto úvaha však nie je neobmedzená a nemôže zachádzať do prejavov svojvôle. To, či sa určitá osoba - príslušník PZ, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR či Železničnej polície, dopustí porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, je potrebné posudzovať náležite a dôkladne, u každej konkrétnej osoby zvlášť, podľa okolností, ktoré nastali, s prihliadnutím na všetky súvisiace skutočnosti, svedčiacie či už v prospech, alebo v neprospech posudzovanej osoby. Všetky skutočnosti, ku ktorým príslušný správny orgán na základe takejto úvahy dospeje, musia byť preukázané relevantnými dôkazmi.

36. Je nesporné, že sťažovateľ tým, že dňa 10.12.2008 nastúpil do výkonu štátnej služby a vykonával ju pod vplyvom alkoholu, zvlášť hrubým spôsobom porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 136 písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z. ako aj interné predpisy: rozkaz ministra vnútra SR č. 64/2003 a č. 6/1997, s ktorými bol oboznámený. Krajský súd správne poukázal na právny názor Najvyššieho súdu SR vyjadrený v rozsudku sp. zn. 2Sžo/12/2014 zo dňa 16.04.2014, v ktorom konštatoval, že zistenie požitia alkoholických nápojov policajtom počas výkonu služby sa považuje za porušenie služobnej prísahy, služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom, čím bola v prípade sťažovateľa splnená jedna zo zákonných podmienok skutkovej podstaty prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.

37. Pokiaľ ide o splnenie druhej podmienky skutkovej podstaty personálneho opatrenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., ktorou je preukázanie, že ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitým záujmom štátnej služby, dospel kasačný súd k záveru, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí s jej splnením riadne vysporiadal. Postupoval v intenciách právneho názoru a poukázal na to, že v prípade zistenia požitia alkoholických nápojov počas výkonu služby policajta je bezvýznamné, aké množstvo alkoholických nápojov požil, ako sa pod ich vplyvom správal, v akej konkrétnej situácii, či to bolo na verejnosti, či pod vplyvom alkoholu riadil motorové vozidlo, či ohrozil majetok, životy, zdravie, aké bolo jeho doterajšie pôsobenie v PZ, ako bol vyhodnocovaný jeho status príslušníka PZ do tohto zistenia a aké konkrétne dôsledky malo posudzované konanie vo vzťahu, k verejnosti občanom, ako aj možným následkom a škodám.

38. Je potrebné prisvedčiť žalovanému, ktorý odôvodňoval splnenie druhej zákonnej podmienky ujmou na dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny a všeobecne záväzných právnych predpisov všetkými príslušníkmi PZ, na ich čestnosti a na upevňovaní dôvery verejnosti v PZ. Aj kasačný súd si je vedomý, že z § 136 písm. d) zákona č. 73/1988 Z. z. jasne vyplýva, že policajt nesmie v čase výkonu štátnej služby požívať nielen alkoholické nápoje, ale aj požívatinu a liečivá, ktoré obsahujú alkohol, a rovnako nesmie pod ich vplyvom nastupovať do výkonu štátnej služby.

...

43. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s nesúhlasným stanoviskom príslušného odborového orgánu k návrhu na jeho prepustenie zo služobného pomeru, kasačný súd poukazuje na právny názor Ústavného súdu SR, ktorý v uznesení č. k. I. ÚS 178/2014-25 zo dňa 07.05.2014 konštatoval, že „... predmetné stanovisko má len odporúčajúci charakter, nie je pre rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru záväzné, pretože rozhodujúce je naplnenie zákonných predpokladov v zmysle zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré boli v prípade sťažovateľa splnené. Na základe uvedeného nevysporiadanie sa so stanoviskom odborového orgánu v odôvodnení napadnutého rozsudku nedosahuje podľa názoru ústavného súdu takú intenzitu nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia, vzhľadom na ostatné dôvody

v ňom uvedené, ktoré by bolo spôsobilé vyvolať porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. listiny.“»

27. Ústavný súd považuje napadnutý rozsudok v rámci námietok sťažovateľa za dostatočne odôvodnený, presvedčivý a z ústavnoprávneho pohľadu akceptovateľný. Na námietky sťažovateľa týkajúce sa naplnenia podmienok na jeho prepustenie najvyšší súd náležitým spôsobom reagoval, keď odkázal okrem iného na povahu služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, mieru ochrany tohto služobného pomeru a taktiež mieru voľnej úvahy správneho orgánu, pričom svoje právne závery podporil aj odkazom na relevantnú judikatúru. Závery najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom žiadnym ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnil, keď sa obmedzil na opakovanie svojej argumentácie pred správnymi orgánmi a všeobecnými súdmi a ústavný súd tak staval do pozície súdu tretej inštancie, ktorým zjavne nie je (bod 23 a 24 tohto uznesenia).

28. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na záver krajského súdu, ktorý si osvojil aj najvyšší súd, a to, že dodržiavanie služobnej disciplíny príslušníkmi Policajného zboru je nevyhnutne spojené aj s dôverou verejnosti v Policajný zbor ako taký.

29. Pokiaľ sťažovateľ namieta diskrimináciu (čl. 12 ods. 2 ústavy, čl. 14 dohovoru a čl. 26 paktu), ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ už sám vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza argumenty proti svojmu tvrdeniu o tejto diskriminácii, keď zaobchádzanie v jeho prípade (nevyplatenie odchodného v dôsledku prepustenia zo služobného pomeru) porovnáva so zaobchádzaním s inými príslušníkmi Policajného zboru, ktorým nárok na odchodné vôbec vznikol (a teda nemohol ani zaniknúť), resp. so zaobchádzaním so zamestnancami v inom ako v služobnom pomere (k tomuto bližšie citované odôvodnenie napadnutého rozsudku, body 33, 34 a 38).

30. Sťažovateľ taktiež namieta porušenie svojho práva podľa čl. 14 ods. 2 paktu, podľa ktorého každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, pokiaľ nie je zákonným postupom preukázaná jeho vina.

31. Ústavný súd konštatuje, že predmetný článok paktu sa na prípad sťažovateľa zjavne nevzťahuje, keďže sťažovateľ v tejto veci nie je obvinený z trestného činu a súd nerozhoduje o jeho vine v trestnom konaní.

32. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

33. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu